

Motion till riksdagen 2008/09:C447

av **Lars-Arne Staxäng och Marianne Watz (m)**

Äktenskap för alla

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att införa en bred kompromiss om äktenskapsbegreppet som både de religiösa institutionerna och övriga samhället kan acceptera.

Motivering

Enligt ett förslag från utredaren Hans Regner skall två män eller två kvinnor kunna vigas till äktenskap. Frågan kan med stor sannolikhet komma upp till avgörande under det riksmöte som precis öppnats.

Låt oss dock innan vi går in på detta, för att undvika alla missuppfattningar, en gång för alla framhålla att bakgrunden till vår önskan om en kompromiss inte på något sätt är att förringa eller förminska kärleksbegreppet mellan två människor av samma kön som funnit varandra. Vi vill betona att det klassiska äktenskapsbegreppet mellan man och kvinna har en annan innebörd för många människor, bland annat av religiösa, kulturella och historiska skäl.

I Sverige är stat och kyrka åtskilda sedan mer än 8 år. Nu är det viktigt att också skilja staten från en ideologiserad världsbild som riskerar att utesluta stora grupper i samhället.

Äktenskapsfrågan kan visa sig bli en fråga där ideologiseringen och polariseringen river upp grunden i samhällsgemenskapen och ställer grupp mot grupp. Detta sker genom att många grupper, utan att kunna hänvisa till rationella argument, nu vill tvinga på hela folket sin uppfattning.

Dagens kompromiss med äktenskap för man och kvinna och partnerskap för enkönade par förkastas. Detta görs trots att utredaren själv konstaterar att det inte finns rättsliga behov av eller krav på den lagändring som nu föreslås. Att det skulle vara diskriminerande att ha äktenskap och partnerskap parallellt i lagen är inte heller en uppfattning det finns juridiskt stöd för. Mot denna faktiska rättsliga situation väljer utredaren därför att förorda att äktenskapets

Fel! Okänt namn på

högre ”symbolvärde” används för att förändra normer och opinionen om homosexuell samlevnad.

Vi kan inte föreställa oss annat än att han också förstår att detta högre symbolvärde uppstått genom det unika som relationen mellan en kvinna och en man utgör. Alla har vi en mamma och en pappa, och äktenskapet har syftat till att knyta samman barnet med dem båda. Äktenskapet mellan kvinna och man har på detta sätt varit ideal och norm för allas bästa. Detta symbolvärde riskeras nu om äktenskapet skulle ges en ny innebörd, vilket i sig gör det omöjligt att i ett längre perspektiv använda äktenskapet till det syfte utredaren känner för.

Det är viktigt att lyssna på kristenhetens samlade remissyttrande som på rationella grunder tog parti för ett bevarat äktenskapsbegrepp, liksom även andra religioners företrädare gjort. Denna fråga är dessutom så bred och viktig för människor utanför kyrkorna, att det är mycket viktigt att lyssna även på de mot majoriteten oliktankande.

Ett alternativ för att tillgodose detta är att införa det system som finns i till exempel Frankrike och Italien. De som vill gifta sig får först gå till stadens borgmästare (kommunföreträdare) och ingå ett civilrättsligt avtal (borgerlig samlevnadsbalk). Därefter kan den som så önskar gå till sin kyrka och där ha en traditionell vigselakt och få sitt äktenskap välsignat. Det kräver dock att Svenska kyrkan och frikyrkorna lämnar ifrån sig vigselrätten. Men på det viset kan Svenska kyrkan även fortsättningsvis benämna äktenskap som ett förbund mellan en man och en kvinna och precis som idag kan man välsigna par som ingår partnerskap. Detta är en modell som många liberaler förordar, till exempel stöder liberala Uppsala Nya Tidning denna modell på ledarplats. Det är också en modell som många av dem som vill bevara nuvarande äktenskapsbalk kan tänka sig att leva med.

Det skulle kunna bli den breda kompromiss som de flesta människor kan ställa sig bakom. Ordet ”äktenskap” bevaras med de religiösa värderingar som ligger i det.

Stockholm den 6 oktober 2008

Lars-Arne Staxäng (m)

Marianne Watz (m)